

Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν
ἀνθρώποις τέχνη.

Κωφοῦ θύραν κόπτειν,
κοσκίνῳ φέρειν ὕδωρ.

Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος
σωθήσεται.

Γλῶσσα κακὴ ὀξυτέρα
ἀκμῆς ξίφους.

Ὅτι δεῖ ἀρέσκεσθαι
παντὶ τῷ ἐντυγχάνοντι.

Χώρα καὶ νόμος,
πόλις καὶ τύπος.

Ψωριῶσα κάμηλος
πολλῶν ὄνων ἄχθος φέρει.

Τὰ γὰρ σαπρὰ σώματα
μικρὰ τις ῥοπή κατευνάζει.

Μάγειρος ἡδίκησεν,
αὐλητῆς δ' αἰκίζεται.

Οὐκ ἂν λάβοις
παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

Πίθηκος ὁ πίθηκος,
κἂν χρυσᾷ ἔχων σανδάλια.

Μάθε τέχνη κ' ὥς τηγε
= κ' ἂν πεινάσῃς πιάσ' τηγε.

Κουφοῦ καμπάνα κ' ἂν κτυπᾷς,
= τυφλὸν κ' ἂν θνηματίζεις.

Καλότυχος ποῦ πόμηνε,
= κ' ἄλλοιὰ ποῦ παραφέρθη.

Κάλλιο φειδιοῦ γλῶσσα νᾶ σὲ φᾶ
= παρὰ κακοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ τὰ καλὰ δεχόμενα
= καὶ τὰ κακὰ δεχόμενα.

Κάθε τόπος καὶ ζάκονι,
= κάθε μαχαλᾶς καὶ τάξει.

Τὸ βουβάλι κ' ἂν ξεπέσῃ,
= πάλι ἀξίζει τῶνα βῶδι.

Τοῦ γέρον σκόνταμα
= τοῦ Χάρου μῆνυμα.

Φταίει ὁ γαῖδαρος
= καὶ δέρονον τὸ σαμάρι.

Χίλιοι γδυμένοι.
= δὲν ντύνουν ἓνα γδυμνόν.

Χρυσωμένος γαῖδαρος,
= πάντα εἶνε γαῖδαρος.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΡΒΑΡΑ.

Κ Α Τ Α Ρ Α

Τὸ βρέφος ἐσπαρτάρησε, ξεψύχησε
στὰ νύχια τοῦ αἰμοπόρου· ἡ ὥραία κόρη
παράδερνε στὰ χέρια του, στὴ λύσσα του
στηθοκοπῶντας ἡ μητέρα ἐθώρει.

Ὁ γέρος ξαπλωμένος κ' αἱματόπνιχτος,
θωρῶντας τῶν παιδιῶν του τὴ λαχτάρα,
ἔβαψε μέσ' τὰ αἵματα τὸ χέρι του
κ' ἔγραψε μὲ τὸ δάχτυλο: **κατάρτα!**